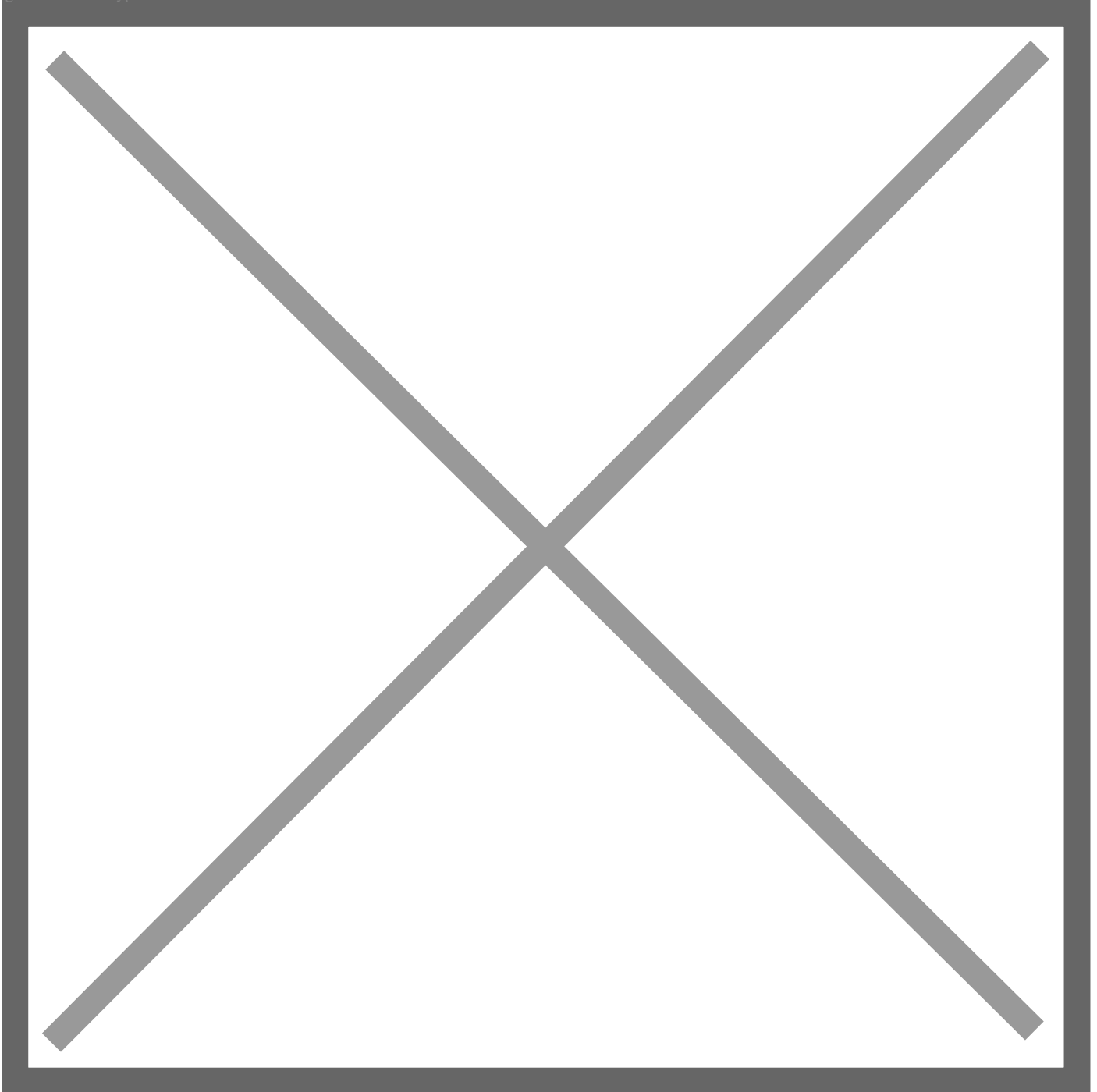

Thuis in het Verpleeghuis
Waardigheid en trots op elke locatie

Ave Maria, kamperen, kunst, film. Voor ieder wat wils bij Nieuwe Hoeven

Image not found or type unknown

Bij Nieuwe Hoeven van BrabantZorg draait alles om een zo fijn mogelijke dag voor de bewoner met dementie én nauwe samenwerking met naasten. Bij binnenkomst hangt er direct een warme welkome sfeer. Geen kille receptiebalie, maar een fijne leestafel waar achter een natuurlijk houten schot de computer van de receptioniste staat verscholen. ‘Mensen vroegen zich af of ze wel direct door mochten lopen. Dat gevoel wilden we wegnemen’, heet regiomanager Peter Verkuijden ons welkom.

Teammanager Angelique van Geenen sluit aan en geeft een rondleiding door het pand. ‘Het pand biedt veiligheid en vrije ruimte aan cliënten; zij kunnen praktisch overal komen. Het personeel, inclusief schoonmakers en technische dienst, helpen mensen als zij zich even niet herinneren waar ze zijn.’

Niets is toevallig

Door het hele pand bevinden zich zitjes en aan de wanden hangen grote canvasdoeken met foto’s. ‘Niets is toevallig hier. Zo hebben we foto’s met oer-Hollandse afbeeldingen, maar ook van het Koningshuis. Vaak is de communicatie met iemand met dementie lastig en door dit soort afbeeldingen, helpen we mensen met elkaar in gesprek te komen.’

Dan lopen we langs een bioscoop. Een bioscoop? Jazeker. Met rode pluche stoelen en een groot scherm. Aan de wand hangt een knop waarop uit vier films gekozen kan worden. ‘Zo kunnen mensen zelf de bioscoop bedienen en even samen iets leuks doen’, vertelt Van Geenen.

Meneer Rooijakker had ook de neiging om 's nachts te gaan dwalen. Nu slaapt hij in een posey-bed, een afgesloten tent. ‘We hebben ons hele leven gekampeerd. Nu heeft hij elke avond het idee dat hij in zijn tentje slaapt’

Kapel en nostalgische muziek

Even verderop is een kapelletje zo ingericht. Cliënten die het passeren en er uit nieuwsgierigheid in gaan, krijgen bij automatisch een Ave Maria te horen. ‘We willen steeds voor inspirerende beleving zorgdragen om mensen zo positief te prikkelen. Dit heeft een goede invloed op stemming en activiteit’, vertelt Peter.

En daarmee zijn we er nog niet. In één van de gangen hangen drie portretten. Van Toon Hermans, Wim Sonneveld en Wim Kan en naast elk portret hangt een bel. Als je er op drukt, klinkt er een lied van de bewuste artiest. Daartegenover staat een bankje. Ook weer een moment dat naaste en cliënt even samen kunnen delen.

Gevoel van in de steek laten

We ontmoeten mevrouw Kempenaars. Haar echtgenoot verblijft sinds een jaar in Nieuwe Hoeven. ‘Mijn man is pas 68 en lichamelijk nog heel goed. Het deed mij veel verdriet te moeten besluiten een andere woongelegenheid voor hem te zoeken, maar het ging niet meer. Bij ons in de buurt kon ik geen geschikte locatie vinden. Overal zou hij worden opgesloten en hing er een naargeestige sfeer’, vertelt zij.

Eenmaal kennis gemaakt te hebben bij Nieuwe Hoeven was de keuze snel gemaakt. ‘Het doet nog altijd pijn’, zegt mevrouw Kempenaars terwijl ze vol schiet. ‘Het voelt alsof ik hem in de steek laat. Maar hier laat ik hem wel met een gerust hart achter. Daarnaast vind ik het ook fijn om hier te zijn. We kunnen echt leuke dingen ondernemen. We gaan wandelen, naar de bioscoop of naar de muziekkamer waar we heerlijk samen genieten van muziek’, zegt ze terwijl haar echtgenoot vrolijk tegen haar aan babbelt en zij liefdevol zijn hand pakt.

Minder agressie

Ook de partner van mevrouw Rooijakker verblijft hier, nu anderhalf jaar. Daarvoor heeft hij drie jaar in een andere zorginstelling gezeten. ‘Dat was verschrikkelijk. Mijn man is erg dementerend en agressief. Hij was onhandelbaar. In de andere instelling bevulde hij zichzelf en had hij het altijd koud. Het werd een onhoudbare situatie en een onafhankelijk cliëntondersteuner van ZorgBelang heeft mij toen geholpen mijn man in Nieuwe

Hoeven te krijgen.’

Cliënt echt leren kennen

Hier heeft het gedrag van meneer Rooijakker een ware metamorfose ondergaan. ‘Wij investeren veel tijd in een nieuwe cliënt. We moeten iemand leren kennen en vooral leren lezen. Deze mensen kunnen ons niet meer vertellen wat hen mankeert. In het begin kost dat veel tijd, maar op termijn juist minder, omdat we meneer gewoon goed kennen’, haakt van Geenen in.

Bij meneer Rooijakker werd het duidelijk dat hij het altijd koud heeft. Daar werd hij nukkig van. ‘Dan stoken wij zijn kamer hier dus op tot sauna-temperatuur. Logisch toch?’, zegt de teamleider. ‘Als het zijn baddag is, wordt de douche helemaal bloedheet gestookt. De medewerkers drijven op hun eigen zweet naar buiten, maar het helpt mijn man! Hij vindt douchen nog steeds niet fijn, maar hij is minder agressief. Dat vind ik zo geweldig’, zegt mevrouw Rooijakker blij.

Meneer Rooijakker had ook de neiging om 's nachts te gaan dwalen. Nu slaapt hij in een posey-bed, een afgesloten tent. ‘We hebben ons hele leven gekampeerd. Nu heeft hij elke avond het idee dat hij in zijn tentje slaapt’, lacht zijn echtgenote terwijl ze haar man een knuffel geeft.

Vertrouwen is het mooiste compliment

Zowel mevrouw Kempenaar als mevrouw Rooijakker laten hun echtgenoten in alle vertrouwen achter in de goede handen van Nieuwe Hoeven. ‘Dat is het grootste compliment dat wij kunnen krijgen’, zeggen Van Geenen en Verkuijlen.

Wat onderscheid Nieuwe Hoeven nu precies? ‘Het is de kunst van het eenvoudige, goed doen. Wij doen niets ingewikkelds, maar denken na over dingen. We doen het samen, iedereen in zijn kracht, gelijkwaardig als mens, bewoner, familie, vrijwilliger en medewerker. We noemen dit ‘samen sterk’, zegt Van Geenen.

Mevrouw Rooijakker haakt in: ‘Het is ook de mentaliteit van het personeel. Iedereen is hier altijd positief en lacht. Ik vind dat bewonderingswaardig. Doordat zij er altijd vertrouwen in houden, stimuleert dat ons ook om goede zin te houden. Zij leren ons om van kleine momenten dieper te genieten...’

‘Daarnaast denken we altijd vanuit de zaken die nog wél kunnen. Mensen met dementie kunnen vaak nog sensitief nieuwe dingen leren. Dus als iemand constant de weg naar de huiskamer kwijt raakt, leggen we gekleurde stippen op de grond, net zo lang tot de route erin gesleten is’, zegt Verkuijlen.

Deze aanpak werkt, zoveel is wel duidelijk. Cliënten zijn rustig en tevreden, naasten komen hen ontzettend graag bezoeken en personeel loopt veelal met een glimlach rond. Zo willen we allemaal wel in de zorg werken en oud worden.

Foto's en tekst door Nienke Oort

Meer weten

- Lees meer over [wonen en welzijn](#)

tags:

[Dagbesteding](#) (72), [Dementie](#) (149), [Familieparticipatie](#) (71), [Leefomgeving](#) (11), [Technologie](#) (207), [Welzijn](#) (118)

thema:

[Wonen en welzijn](#) (223)